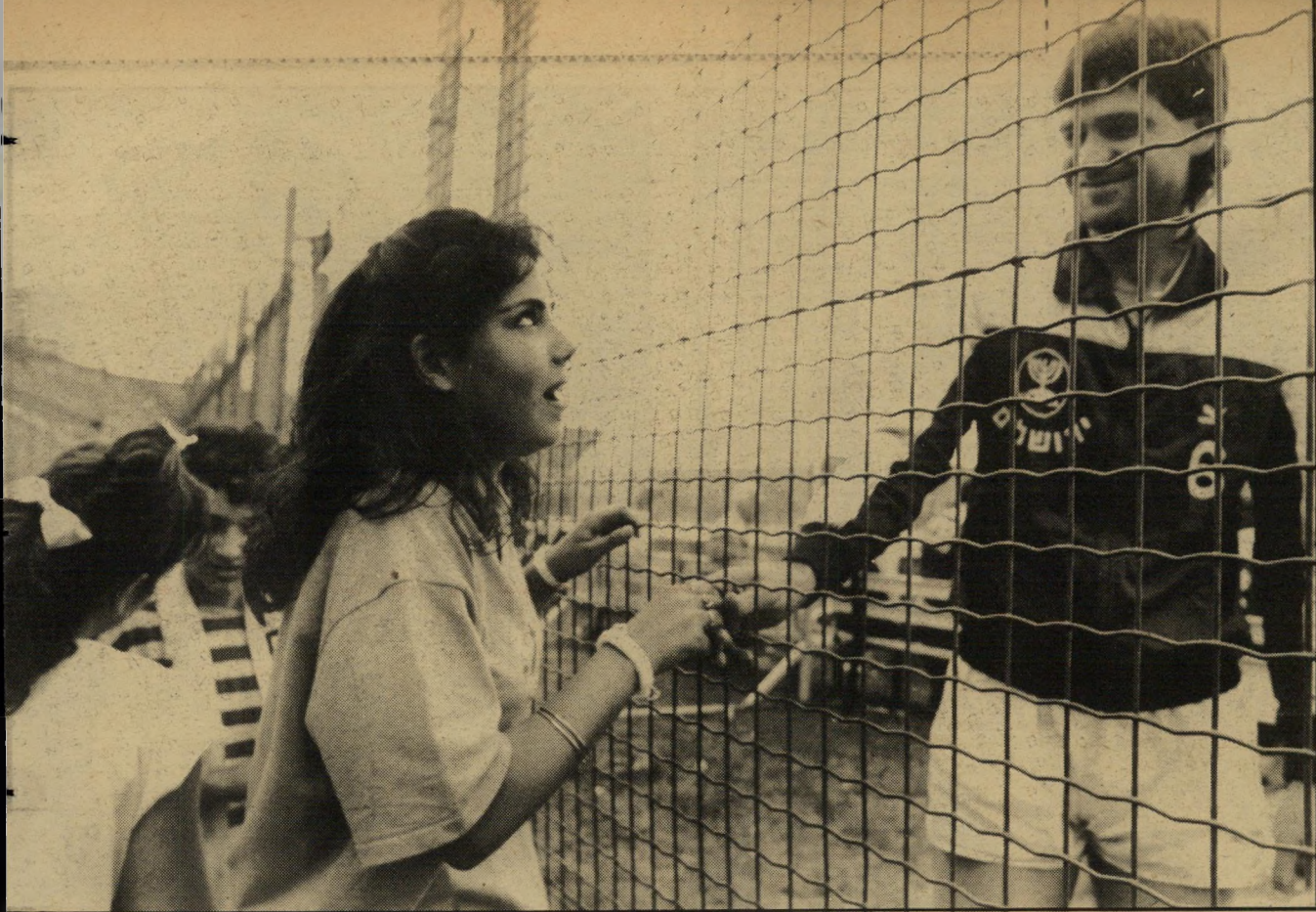

אורנית מרמלה לוחצת את ידושל משה בן־הרוש מבעד לגדר. היא אחת ממאות השרופות של בית"ר ירושלים

מי שחשב שרק לירדנה ארזי ול־עופרה חזה יש מועדון מעריצים — טעה. מי שחשב שילדות קטנות אוספות רק את חתימותיהם של שחקן נייקולנוע, טעה גם הוא. ביצע 8, היציע המפורסם של אוהרי בית"ר ירושלים בבלומפילד, אפשר למצוא בכל מישחק של בית"ר, בין ה־אוהדים השרופים — המפצחים גרעי־נים, התוקעים בחצוצרות, המקללים, הצועקים, המניפים ירדים, הרוקעים ב־רגליים — גם כמה עשרות של ילדות יפות. לרות אלה, כמבט ראשון, נראות

הילדות של בית"ר

ליל שלה, שלמה (מומו) שירזי, למור מו יש נשמה טובה, הוא פשוט משגע. הוא לא רק חתיך, הכייהכי אני אוהבת בבית"ר את מומו. המוריך שלי בפני־מיה מסכים שאני אצא כל שבת לראות את בית"ר.

אלינור, לבושה בג'ינס הדוקים וב־חולצה לבנה, היא בת 14 וחצי, תלמידת כיתה ח' ברמת־השרון. ההורים נותנים

חוץ מכרזגל, אורנית גם אוהבת לרקוד.

17
מחברות

פנה מרמלה היא בת 14, לומדת בפנימיה. היא סיפרה כי כל הקר־רות בחדרה מכוסים בתמונות של הא־

כשיצא גרי מחדרה־הלבשה, התנפלו עליו השתיים. חיבקו אותו והכריחו אותו להצטלם איתן. מימין: החבר בעל המצלמה מנציח את הרגע המאושר.

מזכרת נצח השחקן גרי ונדרמולן נגרי על־ידי שתי מעריצות שר־מות, שהצטיידו קודם המישחק בחבר בעל מצלמה.

אורנית, לבושה בחולצה כתומה וכ־מיכנסיים שעליהם מודפסים כוכבים כתומים, היא בת 16. היא באה במיוחד מרמלה: „בשביל כולם, אבל העדיפות שלי הוא משה בן־הרוש. לאבא שלי אין ברירה, הוא חייב להביא אותי בכל ש־בת למיגרש.”

אורנית, ילדה יפת־תואר, מרברת עם בן־הרוש בטלפון, אבל היא מתרג־שת עד כדי אוברן המילים מפיה כאשר היא פוגשת אותו פנים־אל־פנים בפעם הראשונה, ואפילו לוחצת את ידו בהת־פעמות. „אני מרברת רק על היופי ש־לו. בקשר למישחק זה כבר משהו אחר. אני חושבת שהוא מקסים ושהוא יותר יפה מאלי אוחנה.”

נצמדות לגדר הרשת, מתלהבות, מנ־ר פפות ירדים, מסתכלות במבטי הערצה. בירור קטן מעלה שזה הרגע שבו יצאו שחקני בית"ר מחדרה־הלבשה בדרכם למיגרש. הילדות, כל אחת בדרכה, מני־סות למשוך את תשומת־ליבו של ה־שחקן הנערץ עליה. הן מסמיקות, משי־פילות מבט, וליכן פועם בחוזקה.

„אלי כפרה שלי, כמה הוא יפה! אולי אם נקרא לגרי, או אלי יסתובב ויראה אותי.”
„שלחתי לו היום מתנה.”
„אני שלחתי למומו לב גדול אדום.”
„ואני נגעתי היום בפעם הראשונה ביד של סמי.”

כאילו הן שייכות לאירוע אחר, לסרט אחר, כאילו נפלו למקום במיקרה. אך מי שיעיף בהן מבט שני, יבחין שהן מעורבות במישחק לא פחות מן הגברים. שגם הן מצויידות בכל האבי־זרים הדרושים, כמו צעיפים, כובעים ודיגלונים, וגם הן מעוררות בכל פרטי המישחק ומשתפות פעילות בצעקות האוהדים.

מה שמבדיל את הילדות היפות מן האוהדים השרופים הגברים הם אצרות יקרים, הנוסעים איתן לכל מקום, ובעי־קר למישחקי בית"ר. האצרות הן תמו־נותיהם של השחקנים שהן הכייהכי אוהבות.
ברגע מסויים קופצות כל הילדות,